

ביחור של עז האנה, ופחו – ותלוו כדי להילחם בגיס, וחזרו את הגנים לאחוריו, אטרתי לו שישר בחד אריה, אמר לי אותו פלוני, בפה כוונת לשמי שאנו קד קורין אווי בעיריו יונתן בון יונתא, אריה למפקר שירואו' וממעשה הד נודע לי שם ושם ערו. לאחר ימים חלה בעלה של האשה ומות, ועל כן אני מעד שאשתו מורתה להינשא. אמר לו רב טרפון, כי לא קד אמרת לאל, ששמו של המות הוא יונתן בון יונתן רמפיקר שיתיא אריה, כלומר שר' אריה והוא השם של הכהן ולא בניו של האיש. אמר לאל ההעה, לא קד אמרת, אלא קד אמרתי לך, יונתן בון יונתן שבינו אריה ומפקר שיתיא. וכן רקיע עליון בדרישה והקירה שנימש ושלשה פעם, וכיוון העדר את הברוי והשי רב טרפון את אשתו על פה עדות זו. הרי שהחריך רב טרפון דרישת וחקירה בעדות אשთה, ולא כי שנותבר בברייתא הראשונה.

הגמרה מבהיר את המחלוקת: **קדיי קמייפל – ותנאים אלו נחלקו** בברידי חנינה, ואטרט רב' חניא, רב' תוויה – מדראיתא אחד דיני פטימות ואחד דיני נפשות שים בדין זה, שעדים נאמנים על ברכך בדרישה וחקירה, שאטרט (ויקרא כד כט) משפט אחד וזה לבם, הרי שהשווה הכתוב דיני מונוטה לדיני נפשות, וכולם שעריך בדיני נפשות דרישת וחקירה אף בדיני מונוטה צרך. ופה עצם אטרט הרים שדרני פטינות אין זרכני בדרישה וחקירה, כדי שא' תועל דלת בפני לוי, שאם נציריך דרישת וחקירה בעדות על דיני מונוטה, ימנעו האנשים מלהלות שיחשו שמא יכפור בדין בהלאה, ובאשר המולוה יביא עדים ובית דין יחקרו אותם, יתקן שיטוע בפרטים יוכבשו זה את זה והתבטל עדותם. ולפיכך הקילו חכמים וביטולו את הדרישת וחקירה בדיני מונוטה.

ומעתה **קמייפל –** במה נחלקו רב' עקיבא ורב' טרפון בעדות אש. מ"ר רב' עקיבא סבר, בון דלא דלא בא בזוכה למסקל – בון ישינוי ממון של בתובה שיטול האשעה על פ"ע עדות זו, בעדות של דיני פטינות דמי – ונחשבתו שתיקנו בזה חכמים לפטור מדרישה וחקירה. ומר – רב' טרפון סבר, בון דלא שרינו אש איש לאלמא – בון שעיל פי עדות זו אנו מתייחסיםASA שחייא בחזקת אש איש לאיש להיזיא, בעדרת של דמי נפשות דמי שצרכבה דרישת וחקירה.

הגמרה מסימנת את המסכת בדברי אגדה: אמר רב' אלעוז אמר רב' חנינה, תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם, שאטרט (שעשה נדי) יכל בונך למורי ה' ובב' שלום בונך.

הדרן על האשה בתרא ומליקא לה מסכת יבמות

ארגוני קודש

ב"ה, י"ח שבט, תשטי"ז

ברוקלין.

הארך הו"ח אי"א מלאכתו מלאכת שמי

מו"ה חיים שי

שלום וברכה!

מאשר הנני קיבלת מכתבו מדי' שבט עם המוסגר בו, ובתוכה ניכלו את יום ההילולא באופן המתאים בהנוגע לעצמו ובהתוגע להשפעה בכל הסביבה, שהרי זהו הי' רצונו הפנימי של בעל ההילולא כלשון המשנה, אהוב את הבירות ומקרבן לתורה, אפילו שנקראים בשם בריות בעלמא (תניא פרק ל"ב) ולקרבן לתורה, ולא לקרב ולהתאים (צופאשען) התורה אליהם, וכמذובר בהתעודות דיוום ההילולא...

גמרא

שנינו במשנה שחכמים טענו לרבי עקיבא, אם האמינו החכמים לפונדקית כל שכן שיש להאמין לעודות של כל אשה אחרת. שואלת הגمرا: **כאי גערעטה דפונדקית** – מהו והחסרון בפונדקית, שעודותה גורעה מכל אשה אחרת. משיבת הגمرا: אמר רב' בון בנה, פונדקית ועיררת כובים לפי תומחה קיתה, שכן אמרה, היה שהריה אמרה זה מכך וזה קבר שקברטיו גו. הגمرا מסייעת לביואר זה מבריתא: ובן תניא אבא בריה דרב גניומי בר' לוי, פונדקית עוכרת פובים קיתה, ובסיפה לפי תומחה היה שהריה אמרה זה מכך וזה קבר שקברטיו גו, וכלך האמינו לה.

מקשה הגمرا: כיצד יתכן שהפונדקית הסיחה לפי תומה, והא **שאה תברנו קאלאי לה** – וורי בני לוי שאלה התילה 'אה חברנו' וכיוון שהשيبة להם על שאלהם, אין זה נחשב 'סמיך' לפ' תומו. מיישבת הגمرا: בין דתויתהו בכ"א – בר היה המשעה, שמיד שראתה הפונדקית שחם שבם החלה לבוכו, ואו אמרו לה 'אה חברנו, ואמרה להם את וברתוי, כיון שפונה הוא והוללה בבבכי נשחתת 'סמיך' להפי תומה'.

הגמרה מביאה בראיתא ודנה בדרירה אם ציריך דרישת וחקירה בעדות אש: **תנו רבנן**, אמר רב' מזבון, אמר באדר שפא' ליהיד עיל האשה שמתה בעלה **לפנ' רב' מזבון**, אמר לו רב' טרפון, בגין, וראך אהיה יונע בעדרות אש, ז' בלוור, מה ראתית ומניין לך שמתה אותו אדם. אמר אורתו עדר לרבי טרפון, עני והוא – בעהל האשה קיוחו – ענטו של נז, ופחו – והולכים בעלה של האשה קיוחו, והחזר את חולבים בדריך יהודין ור' ר' אמרו גדור של חיללים, להזיק לנו, ונעה בעלה של האשה קיוחו – ענטו נז, ופחו – ותלשו מן העץ ועשה ממנו מקל להילחים עם החיללים, וחזרו את העיניים לאחורי, אטרתי לו 'אה' יישר בחר, כלומר, גיבור חול אתה ושיש לך לב אריה. אמר לי אוטו פלוני, בגין אנטה יודע שאדרה שמון, אבן בון יונתן, רב' יונתן, אריה דמפיקר שיחא' – וכלומר שלא היה שמו 'אריה', אלא שבר בינו אותו גם בעירו על שם גבורתו, ושמו היה יונתן בראיבי יהונתן, וממעשה זה נהדר לעימה שמו ושם עירו. לאחר ימים תלה אותו האיש ומפת, ועל כן אני מני שמו יונתן בן רב' יונתן, על פי עדות זו השיא רב' טרפון את אשתו.

מקשה הגمرا: **יכי סובר רב' טרפון דלא בעי בדרישה וחקירה בעדות אש,** ומושום קר התירא אש זה ולא בדורק אם העדר מכוני בדרירה, ובכל לחקור באיה יומם ובאייה שעה ראהה. והבגיא בבריתא אחרית, מעשה באדר שפא' לפנ' רב' מזבון ליהיד עדות לאשה שמת בעלה, אמר לו רב' טרפון, בגין, האיך אנטה יודע עדות זו – מה האשה קיינו הולכין ברוך יהודין ור' ר' אמרו אנטרינו גוים, ונעה בעלה של